

kommer til at være den, der er den drivende kraft i oplysningsindsatsen.

Der kunne man godt have ønsket sig mere liberale toner fra en regering, som i hvert fald indeholder partier, som har en liberal historie, i retning af at flere kunne deltage i oplysningsindsatsen end Danida alene og dem, der har ressourcer til at søge.

Det skurrer også i ørerne, når nu tre på hinanden følgende borgerlige ordførere eller regeringsordførere med stor patos i stemmen siger, at det er vigtigt, at så mange offentlige midler som overhovedet muligt går til projekter i ulandene. Ja! Men så kunne man jo prioritere andre midler til at oplyse om projekter i ulandene, hvis man gerne ville overføre midler fra projektoplysningsmidlerne til ulandsbevillingen. Det er jo ikke store summer, det drejer sig om, og hvis man syntes, det var helt afgørende, at de midler var der, så kunne man jo dels have holdt fast i ambitionen om at give 1 pct. i ulandsbistand, dels have fundet midlerne et andet sted.

Det korte af det lange er, at regeringen er tilfreds med sig selv, men det hænger ikke sammen med, at man har et vidtgående ønske om at sikre, at globaliseringen ikke kun er et spørgsmål om at diskutere, hvordan rige lande får mest muligt ud af det, men at globaliseringen også er en forståelse af, hvad det er for en global solidaritet, der er nødvendig, for at vi alle sammen kan vinde i den her situation, og dermed også hvad det er for en global dannelse, vi alle sammen har brug for for at kunne begå os i en globaliseret verden.

Det gælder alle mennesker, at deres job, deres fritid, deres familie og deres forbrug påvirkes af globaliseringen. Derfor er det vigtigt for os alle sammen at have en global dannelse som baggrund for de valg, vi skal træffe, og global dannelse forudsætter information om, hvad der foregår, sådan at man selv kan danne sig en holdning, selv kan finde ud af, hvor man står, selv kan finde ud af, hvor man er placeret i en svær og meget kompleks tidsalder.

Derfor synes vi, at der er brug for uafhængig oplysning, der er brug for en oplysning, som ikke sker på bekostning af ulandsbistanden, men som tværtimod prioriteres, fordi man synes, det er vigtigt, at globaliseringen og oplysningen om globaliseringens konsekvenser for ulande og for Danmark kommer til at hænge sammen og ikke bare ses som noget, man kan skære ned på og henvise til ansøgningspuljer efter forgodtbefindende.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Det er svært at være uenig med den forrige ordfører, og det er jeg heller ikke. Jeg vil på SF's vegne sige nogle ord om den situation, det her forslag er fremsat i.

Kl. 16.20

Regeringens Globaliseringsråd kommer i morgen med sit udspil. Det handler om, hvordan vi klarer os selv, hvordan vores egne arbejdspladser kan klare sig i fremtiden. Samtidig har regeringen skåret ned på ulandsbevillingen, altså på noget af det, der er med til at løse de virkelige globaliseringsproblemer. Vi ser også, at den oplysningsbevilling, som vi har haft tradition for, er blevet skåret ned, og det er jo altså i den situation, at regeringspartierne siger nej til det her forslag.

Jeg er enig i betragtningerne før om, at også det at sige nej til en mere grundig analyse virker, kan man sige, endnu mere som salt i såret, for regeringen kunne jo sådan set bare sige ja til at lave en analyse af det her. Regeringen har skåret ned, forringet oplysningen om ulande i det her land, og så kunne man jo have sagt: O.k., det gør vi, for vi vil spare de penge. Man kunne så godt lave en analyse, men det siger regeringen også nej til.

Jeg hæfter mig ved, at bag de ord, der står om, at nu skal man inddrage ngo'er mere i det her, ligger der rent faktisk det, at det er staten, der får en større del af oplysningsbevillingerne. Det er vel det, der bliver realiteten i det her. Det er staten, der kommer til at styre det noget mere, og det frie foreningsliv i det her land, ulandsorganisationerne, har fået ringere vilkår. Så jeg havde måske håbet på, at i hvert fald dele af forslaget havde fået en bedre modtagelse.

Må jeg sige til det med, om vi ved nok, som har været et tema, om danskerne ved nok om det her: Jeg tror, man skal gøre sig klart, at oplysning om den fattigste del af den her klode ikke er noget, der kommer af sig selv. Det er noget, vi skal beslutte i Folketinget, at det ønsker vi at der oplyses om.

I sin tid, da Danmark overhovedet indførte ulandsbistand, rejste Folketingets Finansudvalg rundt i ulandene. Så kom de hjem, så tog de lysbilleder, så rejste de rundt i forsamlingshusene og talte med danskerne, som givetvis var enormt forundrede og overhovedet ikke kunne